

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. G. w dniu 16 grudnia 2015 r. ok. godz. 17:45 oraz w dniu 05 marca 2016 r. ok. godz. 16:30 (godziny ujawnienia faktów przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej) parkował samochód marki F. o nr rej. (...) przy al. (...) vis a vis numeru (...) na terenie przeznaczonym do użytku publicznego, powodując niszczenie roślinności.

Ustaleń faktycznych Sąd dokonał w oparciu o: wyjaśnienia obwinionego (k. 7a, 23, 65), dokumentację fotograficzną (k. 1a-1d, 12-14), notatki urzędowe (k. 1, 2, 11, 15), oświadczenie właściciela (k. 4, 18).

E. G. ma 69 lat, jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci. Obwiniony ma wykształcenie średnie, wyuczony zawód konstruktor, obecnie na emeryturze, której wysokość zadeklarował na 1.210 zł netto. Pozostaje w ustroju wspólności ustawowej, jest właścicielem mieszkania o powierzchni 64 m² (oświadczenie k. 44-45).

Opinia sądowa - psychiatryczna wykazała, że **stan psychiczny obwinionego nie ograniczał jego zdolności rozumienia znaczenia czynu, jak i zdolności pokierowania swoim postępowaniem** oraz pozwalał na udział obwinionego w czynnościach postępowania w sprawie o wykroczenie z pomocą prawną z uwagi na objawy neurologiczne (cechy organicznego uszkodzenia ośrodka układu nerwowego bez cech zespołu otępiennego) (k. 51-54 opinia, k. 50 wynik badania).

E. G. na etapie czynności wyjaśniających **nie przyznał się** do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń, **stwierdzając, że nie zgadza się z oceną powstałej sytuacji**, w jego ocenie jest ona subiektywna (k. 7a, 23), wskazał na deficyt miejsc parkingowych wobec ograniczenia ich przez słupy zastawiające dodatkowe miejsca parkingowe, zaś uznanie przez strażnika, iż to teren użytku publicznego z podkreśleniem niszczenia roślinności jest niedorzeczne.

Przed Sądem (k. 65) obwiniony wyjaśnił, że **samochód zostawiał tam świadomie**, gdy przyjeżdżał do syna, samochód nikomu nie przeszkadzał, **o tej porze roku nie ma tam trawy**, a nawet jakby była to jest to perz, o który nikt nie dba. Nie robił żadnej szkody, nie utrudniał nikomu ani życia ani przejścia, nie niszczył trawy, bo jej tam nie było.

Wyjaśnienia obwinionego są, w ocenie Sądu, wiarygodne w zakresie niekwestionowania faktu postoju jego pojazdu w dniu 16 grudnia 2015 r. oraz 05 marca 2016 r. przy al. (...) vis a vis numeru (...). W toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, na podstawie których można by powziąć wątpliwości, iż obwiniony sam siebie fałszywie obciąża. **Natomiast miejsce i sposób zaparkowania tego samochodu, jak również stan terenu są bezsporne** - w obu przypadkach zostało to zarejestrowane na zdjęciach wykonanych przez strażników miejskich.

Zdjęcia (k. 1a-1d oraz 12-14) nie dały w ocenie Sądu jakichkolwiek podstaw, by kwestionować je pod względem fachowości, z jaką zostały sporządzone - są bardzo dobrej jakości. Obwiniony nie kwestionował fachowości sporządzenia dokumentacji zdjęciowej, autentyczność tychże zdjęć również nie była w żaden sposób przez niego podważona.

Podobnie wątpliwości Sądu nie wzbudziły również dowody z **notatek urzędowych** (k. 1, 2, 11, 15, które zostały sporządzone zgodnie z przepisami, przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej i korzystają z domniemania autentyczności oraz prawdziwości zawartych w nich oświadczeń).

Za w pełni miarodajną Sąd uznał opinię sądowo-psychiatryczną (k. 51-54), która została sporządzona w oparciu o aktualne wskazania wiedzy medycznej, a wnioski w niej zawarte nie zawierają wewnętrznych sprzeczności, są logiczne i jasne.

Zgodnie z treścią art. 144 k.w. - kto na terenach przeznaczonych do użytku publicznego niszczy lub uszkadza roślinność lub też dopuszcza do niszczenia roślinności przez zwierzęta znajdujące się pod jego nadzorem albo na terenach przeznaczonych do użytku publicznego depta trawnik lub zieleniec w miejscach innych niż wyznaczone dla celów rekreacji przez właściwego zarządcę terenu, podlega karze grzywny do 1000 złotych albo karze nagany.

Za tereny przeznaczone do użytku publicznego uważa się wszelkie tereny przeznaczone do użytku nieoznaczonej z góry liczby osób. W odniesieniu do roślin jako żywych organizmów należy przyjąć, że zniszczeniem rośliny jest zarówno całkowite unicestwienie jej materii, jak i pozbawienie jej życia bez całkowitej destrukcji. Uszkodzeniem rośliny jest każde naruszenie jej fizycznej materii.

Zdaniem Sadu, obwiniony E. G. winny jest popełnienia dwóch wykroczeń, polegających każdorazowo na pozostawieniu pojazdu na terenie przeznaczonym do użytku publicznego, ze spowodowaniem niszczenia roślinności w rozumieniu przepisu art. 144 § 1 k.w. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności, które wyłączałyby możliwość wypełnienia znamion omawianego przepisu lub uniemożliwiałyby przypisanie winy.

Nieogrodzony teren visa a vis nr (...) przy al. (...) jest miejscem niewątpliwie przeznaczonym do użytku publicznego, porośnięty jest zielenią, na zdjęciach widać niedawno zasadzone tam drzewko (k. 12). Rzeczywiście teren ten zabezpieczony jest przed parkowaniem na chodniku poprzez ustawienie słupków ograniczających. Ze zdjęcia na k. 13 widać wyraźnie, iż w miejscu, gdzie obwiniony pokonał chodnik słupków tych nie było tylko dlatego, iż jest to przejście dla pieszych (!), to samo miejsce widać na zdjęciu zrobionym w dniu drugiego zdarzenia (k. 1c). Każdy przejazd przemieszczania się ciężkim pojazdem mechanicznym, jakim jest samochód osobowy prowadzi do naruszenia integralności znajdującej się w danym miejscu trawy, z zatem w konsekwencji prowadzi do niszczenia zieleni. Samochód pozostawiony został dwukrotnie przez obwinionego w miejscu przeznaczonym dla roślinności co powoduje, że teren publiczny staje się niezdalny do planowanego użytku. Co najważniejsze każde zaparkowanie w takim miejscu pojazdu prowadzi do niszczenia znajdującej się tam roślinności, w tym wypadku trawy i przy tym nie ma znaczenia, na jakim stadium cyklu rocznego się ona znajduje. Nie ulega wątpliwości, że strukturę trawy w tym wypadku, iż wik słupków tych nie było dlatego, iż jest to przejście dla pieszych, t nie dmożna zniszczyć niezależnie od pory roku i nie zanika ona w trakcie okresu zimowego, lecz przechodzi w stan oczekiwania na cieplejsze okresy. Wjazd i następnie pozostawianie ciężkiego samochodu osobowego prowadzi w sposób oczywisty do nieodwracalnego jej zniszczenia. Takie zachowanie obwinionego stanowiło niewątpliwie działanie o charakterze materialnym, którego skutkiem były nieodwracalne zmiany w świecie roślinności, prowadzące do unicestwienia znajdującej się tam trawy.

Obwiniony jest ona osobą pełnoletnią, dojrzałą, o określonym doświadczeniu życiowym, którego poczytalność nie budzi wątpliwości. Posiada on uprawnienia do kierowania pojazdami, zatem należy uznać, iż ma stosowne doświadczenie w tym zakresie. Można więc było wymagać od niego zachowania zgodnego z obowiązującymi normami prawnymi, a jego postępowania nie usprawiedliwiają podnoszone przez niego okoliczności o dużej ilości słupków, które utrudniają mu parkowanie. Przypisanie winy obwinionemu E. G. jest więc, zdaniem Sądu, w pełni uzasadnione. Oceniając stopień winy obwinionego – ***Sąd uznał, iż przypisanego czynu obwiniony dopuścił się umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Nie stoi to w sprzeczności z twierdzeniami obwinionego, który deklaruje, iż nie dostrzega naganności swojego zachowania, bowiem kwestie dotyczące sposobu i możliwości zatrzymywania i postoju pojazdu uregulowane są w Prawie o ruchu drogowym oraz już w terenie – znakami pionowymi i poziomymi, które obowiązują obwinionego, jak każdego innego uczestnika ruchu. Kwestia czy obwiniony zgadza się z nimi czy też nie pozostaje bez znaczenia dla oceny jego winy w zakresie niestosowania się do przepisów ruchu drogowego.*** Po analizie stopnia

społecznej szkodliwości czynów – Sąd stwierdził, iż na gruncie rozpatrywanego przepisu jest on wysoki, oceniając to w granicach zmniejszonej szkodliwości społecznej, charakterystycznej dla wykroczeń.

Przechodząc do uzasadnienia wymiaru kary:

Wymierzając obwinionemu karę grzywny, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary, określonymi w art. 33 kodeksu wykroczeń. Wskazać należy, że wykroczenie, którego dopuścił się obwiniony narusza należyty stan roślinności na terenach przeznaczonych do użytku publicznego.

Do okoliczności obciążających zaliczyć należało to, że obwiniony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Sąd nie dopatrzył się okoliczności łagodzących.

Sąd – ***w punkcie I wyroku*** - wymierzył obwinionemu ***karę grzywny wysokości 300 złotych***. Zdaniem Sądu jest to kara sprawiedliwa, spełniająca swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności popełnienia przypisanego obwinionemu czynu i nie wykracza, zdaniem Sądu, poza limitujące granice wyznaczone stopniem winy obwinionego oraz stopniem społecznej szkodliwości jego czynu.

Nadto ustalając wysokość grzywny wymierzonej obwinionemu, Sąd stosownie do art. 24 § 3 k.w. wziął pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe – wyszczególnione w początkowej części uzasadnienia, w szczególności Sąd miał na uwadze deklarowane dochody obwinionego, lecz uznał, że wymierzona kara jest możliwa dla niego do poniesienia.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd orzekł o kosztach pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu. Z uwagi na to, iż wszczęcie postępowania sądowego w tej sprawie nastąpiło w dniu 07 listopada 2016 r.), zatem kwota wynagrodzenia obrońcy z urzędu została ustalona na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 poz. 1714) – stosownie do § 17 ust. 2 pkt 2 tego rozporządzenia. Wynagrodzenie obrońcy zostało podwyższone o kwotę podatku od towarów i usług stosownie do § 4 pkt 3 rozporządzenia.

Przechodząc do uzasadnienia orzeczenia odnośnie kosztów postępowania wskazać należy, iż w przypadku uznania obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, generalną zasadą jest obciążenie obwinionego kosztami postępowania sądowego.

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie wskazywana powyżej sytuacja majątkowa obwinionego również na to pozwala. O wysokości kosztów postępowania Sąd orzekł ***w punkcie III wyroku*** na podstawie art. 118 § 1 i 4 k.p.w. w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. Nr 118, poz. 1269) i obciążył obwinionego kwotą ***100 złotych*** tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania. Zaś na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę ***30 złotych*** tytułem opłaty.

SSR Agnieszka Jaźwińska